

Пролог

Після розмови із сином Вероніка довго не могла заснути. Більше говорив Микита, а вона мовчала, наче набрала в рота води, яку не можна було розплескати. Вероніка відчувала, що син цього разу не бреше — його голос був надто схвильований. Було зрозуміло, що Микита довго готувався до цієї розмови. Це відчувалося з того, як часом тремтів його голос, як сумбурно він говорив і часто затинався.

Вона вже забула, коли Микита говорив щиро, без брехні, але зараз їй здалося, що син уперше за довгий останній час говорив правду. Вероніка давно не чула синового голосу. У глибині душі вона чекала від нього дзвінка, не бажаючи зізнатися в цьому самій собі. Чекала навіть тоді, коли в той фатальний день сказала, що він для неї помер.

Це були не слова, кинуті спересердя, а усвідомлене, зважене, на її думку, єдине правильне рішення. Вона змогла викреслити сина зі свого життя і спалила за собою всі мости, не залишивши навіть хисткого містка, щоб коли-небудь повернутися назад. Вероніці довелося налагодити абсолютно нове життя, де не було ні рідних, ні близьких їй людей. Вона почала все з чистого аркуша, на якому не було ні брехні, ні зради, ні помилок. Останні місяці вона намагалася заново навчитися жити в гармонії зі світом. Іноді їй здавалося, що така співдружність можлива, ще трохи — і вона знайде душевний спокій, навіть незважаючи на те, що в найпотемнішому світлому куточку її серця залишалося місце для сина. Кожен прожитий день ніс із її душі щось із минулого життя, залишаючи порожнечу для наповнення новими враженнями, знайомствами, подіями.

Частина перша

Розділ I

1990 рік

— Донечко, може, годі спати? — Вероніка крізь сон почула лагідний голос матері. — Уже сонце скоро сяде, а ти все не прокидаєшся.

— Матусю, але ж я вранці додому прийшла. — Дівчина відірвалася від приємних спогадів про випускний шкільний вечір, але не мала сил розплющити очі.

— Не можна спати на заході сонця, — сказала мати, кинувши на дочку погляд, сповнений любові й ніжності, — голова болітиме.

— Ой, мамо! — незлостиво дорікнула Вероніка. — Ти все зі своїми забобонами! Краще б привітала свою улюблену єдину доньку з успішним закінченням школи.

— А я й хотіла, але тебе не добудишся.

— Справді?! — Вероніка жваво підвелася, сіла на ліжку, обхопила коліна руками. — Я готова!

— Тримай. — Жінка простягнула на долоні сережки.

— Срібні?! Справжнє срібло?! — Вероніка підстрибнула на ліжку від радості. — Мамо, оце так! Яка краса!

Дівчина відкинула вбік ковдру, підбігла до дзеркала на шафі. Швидким умілим рухом вдягла сережки, покрутила